

Chương 22

Thủ Thuật

G

ã trung niên có khuôn mặt lưỡi cày với lớp da mặt trắng nhếch trắng nhạt trông chẳng khác nào một người bị chứng bệnh phong hàn lâu ngày phải ủ mình trong phòng, chầm chậm tiến vào Mạn Đan Trang.

Y dừng bước trước tòa trang rộng thênh thang nhưng vắng hơi người. Chính sự vắng lặng đó khiến cho người trung niên phải e dè dừng bước trước cổng tam quan. Y lia nhanh cặp mắt sắc như bảo đao bảo kiếm qua mỗi góc ngách trong Mạn Đan Trang. Thở hắt ra một tiếng, gã tiếp tục rảo bước tiến sâu vào Mạn Đan Trang.

Y không dừng lại trước gian đại sảnh mà tiếp tục hướng vào hậu viên. Lăn theo con đường trải sỏi, hai bên có những khóm hoa cúc vàng rực, y tiến về phía gian thủy xá, dựng ven một đầm nước trong suốt. Nước trong hồ trong đến nỗi ngỡ như mặt gương phản chiếu tất cả những gì có trên bầu trời.

Y dừng bước ngoài gian thủy xá.

Trong gian thủy xá một người chấp tay sau lưng, vận thanh y nho sinh, hướng mắt nhìn ra ngoài hồ nước. Y từ tốn nói:

- Tôn giá đến rồi ư?

- Mạn mỗ đã đến.

Kinh Hồng thả những bước chân chậm chạp tiến vào thủy xá. Y chờ đợi người kia sẽ quay mặt lại. Và sự chờ đợi của Kinh Hồng cũng không lâu.

Thư sinh trong thảo xá từ từ quay lại.

Mạn Kinh Hồng giật mình, miệng há hốc. Y không thể nào hình dung hay tưởng tượng ra người chờ mình trong thủy xá lại là Lâm Tứ. Như thể y sức nhớ lại chuyện xảy ra hôm nào tại Hàm Đan trấn, Kinh Hồng bất giác thối lùi lại một bộ, đồng thời đưa tay ngang ngực. Kinh nghiệm của một đại cao thủ từng trải trên chốn giang hồ cảnh báo cho y biết rằng, người đứng đối diện với gã có thể lấy mạng gã bất cứ lúc nào.

Kinh Hồng buột miệng nói:

- Sao lại là người?

- Trên đời này có những chuyện hoàn toàn bất ngờ mà Mạn Sư gia không thể nào đoán được.

- Mạn mỗ quả là bất ngờ đó.

Lâm Tứ rút tấm Kim bài của Thiên Tuế đưa đến trước mặt Mạn Kinh Hồng:

- Tôn giá hẳn nhận ra tấm Kim bài này?

- Không ngờ các hạ lại là người của Thiên Tuế.

Lâm Tứ cười mỉm. Y bước đến trước mặt Kinh Hồng:

- Giờ thì chúng ta đã là người nhà của nhau rồi... Không còn e ngại nữa.

Kinh Hồng thở phào một tiếng. Y chậm rãi bước vào thủy xá nhưng nhãn quan vẫn đóng đinh vào Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhún vai nói:

- Tại hạ biết Mạn Sư gia rất ngạc nhiên, nhưng chắc chắn sự ngạc nhiên đó cũng chóng qua thôi.

Lâm Tứ trả chiếc Kim bài vào thắt lưng rồi nói tiếp:

- Thiên Tuế lệnh cho tại hạ đến thương thảo với Mạn Sư gia. Không biết thân phận của tại hạ có đáng được làm sứ giả của Thiên Tuế để mạo đàm với Sư gia không?

Mạn Kinh Hồng nghiêm giọng nói:

- Có Kim bài của Thiên Tuế xem như các hạ có đủ nhân thân để đàm đạo với Mạn mỗ.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Không... Rất tiếc tại hạ không mạo đàm với Mạn Sư gia mà chỉ thay Thiên Tuế phán lệnh cho Mạn Sư gia mà thôi.

Mạn Kinh Hồng từ tốn nói:

- Trước đây Mạn mỗ và các hạ có sự hiểu lầm, nay mới biết ra Lâm túc hạ là người của Thiên Tuế, cũng xem là bằng hữu của tại hạ.

- Có thể vậy.

Mạn Kinh Hồng nghiêm giọng nói:

- Thiên Tuế muốn gửi gì cho tại hạ?

- Không gởi gì cả mà chỉ thông qua tại hạ truyền cho các hạ mà thôi.

- Thiên Tuế muốn truyền gì cho Mạn mỗ?

Lâm Tứ quay lại nhìn ra đầm nước:

- Mạn các hạ phải báo cho tất cả các Án Sát Tử trong Tiên Thiên phải tránh xa Bát Vương gia và lão Thừa Tướng.

- Điều này không khó với Mạn mỗ.

- Thế thì tốt. Điều thứ hai, Thiên Tuế muốn các hạ phải giao toàn bộ danh sách những Án Sát Tử của Tiên Thiên Giáo.

Mạn Kinh Hồng lắc đầu. Y ngập ngừng nói:

- Chuyện này quả là khó... Mạn mỗ không thể nào biết được tất cả những Án Sát Tử trong Tiên Thiên, ngoại trừ Đại Thiên Giáo chủ.

- Mạn các hạ có cách gì buộc lão nói ra chứ?

- Chỉ khi nào Mạn mỗ chiếm được Đại quyền Tiên Thiên từ tay Đại Thiên Giáo chủ.

Lâm Tứ quay mặt nhìn lại Mạn Kinh Hồng. Dung diện của Lâm Tứ nghiêm khắc đến độ như thể khoát lên một bộ mặt khác. Một bộ mặt lạnh lùng của quyền uy.

- Mạn Sư gia hẳn có cách chiếm Đại quyền Tiên Thiên chứ?

- Chỉ khi nào Đại Thiên Giáo chủ không còn.

Lâm Tứ gật đầu:

- Mạn tôn giá phải làm điều đó.

- Kinh Hồng không phải là đối thủ của Đại Thiên Giáo chủ. Đại Thiên Giáo chủ chỉ có một người duy nhất đáng mặt là đối thủ đó chính là Thiên Tuế.

- Tại hạ sẽ về báo với Thiên Tuế.

- Điều cuối cùng, Mạn Sư gia đã biết rồi, thì phải bằng mọi cách bắt Đại Thiên Giáo chủ rút lại Án Tử Bài quyền chủ đối với tại hạ.

- Chuyện này không thể nào làm được. Một khi Đại quyền Tiên Thiên đã phát ra thì ngay cả Đại Thiên Giáo chủ cũng không thể rút lại được.

Lâm Tứ thở hắt ra một tiếng:

- Không có cách gì khả dĩ rút lại được ư?

Mạn Kinh Hồng gật đầu.

- Đại quyền Tiên Thiên chỉ được rút lại khi Lâm Tứ tức hạ đã chết bởi đại quyền đó mà thôi.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Thôi được... Lâm Tứ đành chịu vậy.

Buông tiếng thở dài Lâm Tứ nói:

- Mạn tôn giá có gì hỏi không?

- Tại hạ kính nhờ túc hạ báo với Thiên Tuế... một điều cực kỳ hệ trọng.

- Nói đi.

- Đại Thiên Giáo chủ phải chết.

- Được... Ta sẽ báo với Thiên Tuế.

Mạn Kinh Hồng ôm quyền nói:

- Mạn mỗ cáo từ.

Mạn Kinh Hồng vừa dậm bước thì Lâm Tứ gọi giật lại:

- Các hạ khoan đi... Ta có điều muốn hỏi. Phải chính Mạn các hạ đã giết Ân Sát Tử Tử Xuyên rồi đổ vấy lên đầu Lâm Tứ?

Mạn Kinh Hồng ngượng ngùng một lúc rồi mới nói:

- Lúc đó tại hạ buộc phải làm như vậy, bởi không nghĩ Lâm túc hạ là người cùng hội cùng thuyền.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Tứ nói:

- Các hạ quả là nham hiểm đó... Đưa tại hạ ra làm vật hy sinh cho các hạ.

- Mạn mỗ không còn cách nào khác.

- Nếu các hạ đã mang Lâm Tứ ra là vật thế mạng thì sẽ trả cho tại hạ bao nhiêu đây?

Mạn Kinh Hồng sững sờ:

- Tại hạ hành sự được nhận kim lượng từ Thiên Tuế.

- Thế thì từ nay Lâm Tứ là vật thế mạng cho các hạ thì cũng phải nhận ngân lượng từ các hạ chứ? Có như vậy mới công bằng. Chúng ta là người cùng hội cùng thuyền mà.

- Các hạ định đòi bao nhiêu?

- Năm trăm lạng vàng ròng.

Mạn Kinh Hồng lưỡng lự rồi gật đầu:

- Tại hạ sẽ giao số ngân lượng đó tại Linh Phong Sơn.

- Được... Tại hạ sẽ đến lấy.

Lâm Tứ ôm quyền.

Mạn Kinh Hồng miễn cưỡng nói:

- Cáo từ...

Y quay bước chậm rãi bỏ ra cửa Mạn Đàn Trang mà trong bụng cứ ôm một mối hoài nghi, nhưng để lý giải cho sự hoài nghi kia thì Mạn Kinh Hồng không biết phải lý giải như thế nào.

Y lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Không thể nào hiểu được... Thiên Tuế hành sự quá bí ẩn khiến ta phải lúng túng. Chẳng biết Thiên Tuế đang dự kiến điều gì nữa đây.

Y rời Mạn Đàn Trang và ý nghĩ kia vẫn đọng trong đầu Mạn Kinh Hồng. Tất cả đối với Kinh Hồng bỗng chốc quá ư mù mờ mà y không định lượng được kể từ lúc biết Lâm Tứ là người của Thiên Tuế.

Y dừng bước buột miệng nói:

- Có bao giờ đây là gian kế của Lâm Tứ không?

Kinh Hồng lại lắc đầu xua ý tưởng đó đi khi nghĩ đến chiếc Kim bài của Thiên Tuế. Hắn thở hắt ra một tiếng rồi lắc mình thi triển khinh công bằng mình lướt đi. Chỉ trong khoảnh khắc bóng của Kinh Hồng đã mất hút. Khi Kinh Hồng đi rồi thì Giãn Hồn Khôi hối hả bước vào Mạn Đàn Trang. Y cũng như Kinh Hồng tiến thẳng tới gian thủy xá.

Y chạm mặt với Lâm Tứ ngay trong gian thủy xá đó.

Hồn Khôi chau mày nói:

- Sao ngươi lại có mặt ở đây?

Lâm Tứ cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Giãn đại nhân đến chậm quá nên tại hạ buộc phải thay Giãn đại nhân mạn đàm với Mạn Kinh Hồng Sư gia của Tiên Thiên Giáo.

Mặt Hớn Khôi đành lại:

- Mạn Kinh Hồng không thể nào tin lời của người được.

Lâm Tứ nhún vai:

- Sao lại không tin khi trong tay Lâm Tứ có tấm Kim bài của Thiên Tuế?

Hớn Khôi cúi gắt hỏi:

- Lâm tiểu quỷ... Người đã nói gì với Mạn Kinh Hồng?

Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Tại hạ giao cho Mạn Sư gia mấy điều cần phải làm. Thứ nhất là phải buộc Đại Thiên Giáo chủ phát Ấn Tử Bài đối với Cơ Mật Sư Giãn Hớn Khôi.

Đôi mắt Giãn Hớn Khôi những tưởng trợn tròn khi nghe lời nói này của Lâm Tứ. Gã thét lên:

- Người dám...

- Còn dám hay không dám gì nữa... Tại hạ đã nói với Mạn Kinh Hồng rồi.

- Người còn nói gì nữa?

- Bảo vệ an toàn cho Bát Vương gia và lão Thừa Tướng, nếu có thể được thì lột lấy kim mao của Thiên Tuế gia. Lão không có râu thì cạo tóc lão. Bắt lão phải xuất gia đầu phật.

Hớn Khôi nhăn mặt:

- Lâm Tứ... Người quả là to gan... Gan của người to bằng gan trời à?

Lâm Tứ lắc đầu:

- Không không... Lâm Tứ không muốn có lá gan trời đâu... Gan trời nhỏ xíu à.

- Người còn đùa cợt được nữa ư?

- Tại hạ nói thật đấy... Giãn đại nhân lo về nhà chuẩn bị hậu sự đi. Tại hạ nghe nói một khi Đại Thiên Giáo chủ mà phát Ấn Tử Bài thì Giãn đại nhân khó mà toàn mạng đó.

- Trước khi Đại Thiên Giáo chủ phát Ấn Tử Bài cho ta thì người phải chết trước.

Giãn Hớn Khôi vừa nói vừa vận công toan tập kích Lâm Tứ thì một giọng quát the thé cất lên:

- Dừng tay.

Nghe giọng thét đó, Hớn Khôi liền thu ngay song thủ. Y quay ngoắt lại, ôm quyền xá.

- Thiên Tuế gia quang lâm.

Thiên Tuế gia chấp tay sau lưng bước thẳng đến gian thủy xá. Lão ngắm nhìn Lâm Tứ từ đầu đến chân rồi ve cằm, khẽ gật đầu:

- Lâm tiểu tử... Thấy ngươi bốn Thiên Tuế đã có cảm mến rồi đó.

Lâm Tứ ôm quyền xá:

- Đa tạ Thiên Tuế đã có lòng cảm mến Lâm Tứ. Nghe Thiên Tuế nói câu này, Lâm Tứ vô cùng cảm kích. Nhưng đó chỉ là lời nói, nếu thật lòng Thiên Tuế cảm mến thì xin Thiên Tuế thu hồi bố cáo truy nã vẫn bối.

- Được.

Thiên Tuế gia vỗ tay một cái. Ngay lập tức một gã Ngự lâm quân xuất hiện. Y tiến thẳng đến trước mặt Thiên Tuế gia ôm quyền:

- Hạ quan chờ chỉ dụ của Thiên Tuế.

- Mau thu hồi bố cáo tầm nã Lâm Tứ.

- Tuân lệnh Thiên Tuế gia.

Giãn Hớn Khôi bối rối nói:

- Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế gia quay ngoắt lại hỏi:

- Im.

Hớn Khôi ngậm khịt hai vành môi câm như thóc không dám hé miệng thở. Gã cúi mặt nhìn xuống mũi giày mình. Nhưng giọt mồ hôi rịn ra trán họ Giãn rơi lộp độp xuống mặt sỏi.

Nhìn lại Lâm Tứ, Thiên Tuế gia mỉm cười nói:

- Bốn Thiên Tuế đã nghe tiếng tăm của công tử... Ta rất ái mộ, thậm chí còn khâm phục nữa đó. Sự khâm phục đó khiến bốn Thiên Tuế muốn thu nhận ngươi về dưới trướng của bốn Thiên Tuế. Ngươi chắc không làm bốn Thiên Tuế thất vọng như tên Giãn Hớn Khôi này.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Văn bối vô cùng cảm kích... vô cùng cảm kích sự ưu ái của Thiên Tuế gia.

Lâm Tứ quệt mũi:

- Nhưng hỏi Thiên Tuế gia, về với Thiên Tuế gia thì văn bối được những lợi lộc gì à?

Thiên Tuế gia ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiểu ngạo của lão nghe vang động cả không gian tĩnh lặng của tòa Mạn Đàn Trang. Tràng tiểu ngạo đầy quyền lực kia đập vào thính nhĩ Lâm Tứ khiến y phải nhăn mặt.

Cắt tràng tiểu ngạo đầy tự thị và kiêu hãnh, Thiên Tuế nói:

- Nếu Lâm công tử theo về với bốn Thiên Tuế, bốn Thiên Tuế đảm bảo với người một cuộc sống vinh hoa phú quý. Công tử có thể thay thế Giãn Hớn Khôi, và thậm chí còn làm chủ cả Cơ Mật Viện.

Vừa xuýt xoa, vừa quệt mũi, Lâm Tứ nói:

- Thích quá... thích quá... Không ngờ Thiên Tuế gia lại xem trọng một gã vô danh tiểu tốt như vậy.

Thiên Tuế gia cướp lời Lâm Tứ:

- Công tử đáng được bốn Thiên Tuế xem trọng. Nếu trước đây Cơ Mật Viện có Giang Thiếu Hải thì nay có Lâm công tử.

Lâm Tứ cười mỉm, y lại quệt mũi, động tác đó như thể đã trở thành thói quen của Lâm Tứ mà hẳn không thể nào bỏ được, cho dù đôi khi trở thành một động tác thừa, một động tác khiến người khác phải xem thường gã.

Lâm Tứ quệt mũi xong mới ôm quyền hỏi:

- Văn bối mạn phép hỏi Thiên Tuế gia... Giang Thiếu Hải Cơ Mật Sứ trước đây hẳn là người của Thiên Tuế gia.

Mặt Thiên Tuế gia sa sầm xuống:

- Rất tiếc, y không phải là người của bốn Thiên Tuế.

- Chính vì Cơ Mật Sứ Giang Thiếu Hải không phải là người của Thiên Tuế gia nên Thiên Tuế gia mới cho người thỉnh Tiên Thiên Giáo sát tử Cơ Mật Sứ?

Thiên Tuế gia bật cười khanh khách. Tiếng cười của lão nghe thật ngạo nghễ và kiêu hãnh. Lâm Tứ lại nhăn mặt khi tiếng cười của Thiên Tuế gia trỗi lên.

Lâm Tứ buột miệng hỏi trong khi Thiên Tuế gia đang cười:

- Câu hỏi của văn bối khiến Thiên Tuế gia cười ư...? Có điều gì khiến Thiên Tuế gia đặc ý như vậy.

- Lâm công tử... Khi nào người chính thức đầu nhập thì bốn Thiên Tuế sẽ nói cho người biết... Đâu phải ai cũng có thể sát tử được Giang Thiếu Hải đâu?

Lâm Tứ nhún vai:

- Thiên Tuế gia không nói tất không tin Lâm Tứ rồi. Đã không tin nhau... chà sống bên nhau chắc có ngày Lâm Tứ cũng giống như Giang Thiếu Hải quá.

Bộ mặt núc ních, nũng nĩnh của Thiên Tuế gia những tưởng chảy xệ xuống. Hai gò má lão giãn giật một lúc rồi mới trở lại bình thường. Thiên Tuế gia nói:

- Một mũi tên bắn hai con chim... Giang Thiếu Hải chỉ vì muốn chống đối lại bốn Thiên Tuế thôi.

Lâm Tứ gật đầu:

- Bây giờ văn bối đã hiểu rồi.

Y ôm quyền nói tiếp:

- Lâm Tứ xin hỏi Thiên Tuế gia... Về với Thiên Tuế gia rồi, Lâm Tứ sẽ được Thiên Tuế gia ban cho cái gì để làm tin à?

Thiên Tuế nhíu mày nói:

- Lâm công tử muốn gì nào?

Lâm Tứ chỉ Giãn Hồn Khôi:

- Không dám giấu gì Thiên Tuế gia, Giãn đại nhân kia đã từng tát Lâm Tứ một cái, chính cái tát của gã khiến cho Lâm Tứ buộc phải nghi ngờ lòng tốt của Thiên Tuế gia. Gã rất là hồ đồ.

Thiên Tuế chau mày hỏi Lâm Tứ:

- Hắn tát người sao người lại nghi ngờ ta?

- Dạ... Nếu hắn không phải là thuộc hạ của Thiên Tuế, thì Lâm Tứ chẳng nghi ngờ gã làm gì... Khốn nỗi hắn lại là thuộc hạ của Thiên Tuế mà. Người ta nói hãy xem bằng hữu của các hạ là ai tất sẽ biết được các hạ là người như thế nào?

- Bốn Thiên Tuế sẽ thay người huấn dạy lại hắn.

Thiên Tuế gia vừa nói quay ngoắt lại Giãn Hồn Khôi dựng đứng tát thẳng vào mặt Giãn Hồn Khôi.

"Chát..."

Hứng trọn cái tát nẩy lửa của Thiên Tuế gia, Giãn Hồn Khôi bổ nhào xuống đất. Máu mũi và miệng cùng ứa ra ngoài.

Y gượng quỳ lên, đầu cúi gằm xuống.

Thiên Tuế nhìn Lâm Tứ:

- Lâm công tử thấy bốn Thiên Tuế xử như thế nào?

Lâm Tứ ôm quyền:

- Thiên Tuế gia xử rất anh minh, Lâm Tứ bội phục... bội phục. Thiên Tuế gia cứ xem như Lâm Tứ về với người rồi đó.

- Chỉ một lời nói như vậy thôi sao?

Lâm Tứ lại quệt mũi:

- Vậy Lâm Tứ phải làm sao bây giờ? Trong lòng Lâm Tứ chẳng có báu vật, hay Kim bài gì để trao cho Thiên Tuế gia làm tin cả.

- Có đấy.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Xin hỏi Thiên Tuế gia đó là cái gì à?

Nhìn thẳng vào mắt Lâm Tứ, Thiên Tuế nói:

- Cái mạng của công tử.

Mở to đôi mắt hết cỡ những tưởng hai con ngươi của Lâm Tứ sẽ lọt hẳn ra ngoài. Lâm Tứ nói:

- Hây... Lâm Tứ chỉ có mỗi một cái mạng, Thiên Tuế gia lấy đi rồi, Lâm Tứ biến thành một xác chết... Xác chết thì chẳng có lợi lộc gì cho Thiên Tuế gia cả.

Thiên Tuế cười khẩy rồi nói:

- Bốn Thiên Tuế đâu bắt người chết... Nếu người chết thì ta chẳng cần gì phải khuyến dụ người.

- Thế Thiên Tuế sẽ làm gì để giữ cái mạng của Lâm Tứ?

- Thiên Tuế gia có cách.

Thiên Tuế vừa nói vừa lấy trong ống tay áo ra một chiếc tráp bằng vàng rỗng. Lâm Tứ cười mỉm rồi hỏi:

- Thiên Tuế gia định tặng báu vật cho tại hạ đó à?

Thiên Tuế gật đầu:

- Đúng... Đây là báu vật.

- Đó là báu vật gì vậy... Thiên Tuế có thể cho Lâm Tứ xem qua được không?

Thiên Tuế ve cằm, cười khẩy nói:

- Không chỉ công tử xem qua mà phải uống nó mới biểu lộ cho bốn Thiên Tuế tin được.

Thiên Tuế vừa nói vừa lắc tay. Chiếc tráp là đà như một cánh bướm nhẹ nhàng lướt đến trên tay Lâm Tứ. Lâm Tứ mở nắp chiếc tráp vàng. Bên trong tráp là một hoàn dược thảo, tỏa mùi hương dịu dịu xông lên mũi y. Nhưng chính mùi hương đó lại khiến Lâm Tứ hắt xì. Gã hắt xì liên tục ba, bốn cái, nước mắt nước mũi trào cả ra ngoài.

Lâm Tứ cau mày hỏi:

- Hoàn dược thảo này chắc trị được bá bệnh?

Thiên Tuế lắc đầu:

- Không... Nó chẳng trị được bá bệnh gì cả, chỉ bắt Lâm công tử mãi mãi trung thành với bốn Thiên Tuế.

Lâm Tứ chớp mắt:

- Nghĩa là sao?

- Đó là hoàn Tam Linh Não Thần Đơn... Khi Lâm công tử uống thì mãi mãi trung thành với bốn Thiên Tuế.

- Nếu như Lâm Tứ phản bội thì sẽ chết ngay với hoàn dược này?

- Nếu không có giải dược của bốn Thiên Tuế.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Lâm Tứ phải bái phục nhãn quan nhìn xa trông rộng của Thiên Tuế gia.

Y vừa nói vừa xá khiến Thiên Tuế mỉm cười:

- Sẽ có nhiều thứ Lâm công tử không ngờ được đâu.

Nói dứt câu Thiên Tuế vỗ tay một cái. Ngay lập tức một đoàn cung thủ xuất hiện. Tất cả cung nỏ sẵn sàng quỳ xuống đất, gương cung nỏ hướng về Lâm Tứ. Thiên Tuế nói:

- Họ đều là những cung thủ đệ nhất trong thiên hạ... Không biết với bấy nhiêu cung thủ ở đây, Lâm công tử chọn hoàn được kia hay chọn một cái chết bởi cung tên.

Lâm Tứ nhìn Thiên Tuế cau mày:

- Họ đều là những cung thủ ư?
- Lâm công tử hẳn không tin lời của bốn Thiên Tuế nói.
- Tất nhiên vẫn bối phải tin rồi, nhưng thấy vẫn hơn là không thấy.
- Bốn Thiên Tuế sẽ cho công tử thấy tài nghệ của họ như thế nào?

Thiên Tuế gia chỉ một gã cung thủ. Người đó bước đến quỳ trước mặt Thiên Tuế.

Nhìn Lâm Tứ, Thiên Tuế nói:

- Công tử cứ chọn mục tiêu.

Mặt danh lại, Lâm Tứ nhón tay lấy hoàn được trong tráp đưa lên cao.

Nhìn Thiên Tuế, Lâm Tứ nói:

- Thiên Tuế gia hiểu ý của văn bối chứ? Nếu mũi tên của vị huynh đài này mạnh quá thì văn bối chẳng còn hoàn được để uống. Và ngược lại thì lời của Thiên Tuế gia đúng là chẳng thể nào tin được, Lâm Tứ đành thất lễ không dám đầu nhập vào trường của Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế cười khẩy:

- Đến lượt bốn Thiên Tuế bái phục Lâm công tử rồi đây...

Lão nói xong nhìn lại gã cung thủ:

- Người làm được chứ?

Gã cung thủ gật đầu.

- Dạ được.

- Nếu thất bại, người biết hậu quả như thế nào không?

Gã cung thủ lạnh lùng đáp lời Thiên Tuế gia:

- Thuộc hạ biết.

- Vậy hãy chứng minh tài nghệ của người cho Lâm công tử biết đi.

Gã cung thủ kính cẩn xá:

- Tuân lệnh Thiên Tuế gia.

Y nói xong giương cung nhắm ngay hoàn dược trên tay Lâm Tứ. Gã hơi neho mắt trái lại rồi buông tên. Mũi tên thoát ra khỏi cánh cung không quá mạnh cũng không quá yếu, nó vừa đủ lực để đầu mũi tên chạm hoàn dược khoét lấy một lỗ nhỏ đúng như đầu tằm rồi rơi xuống ngay trước mũi giày Lâm Tứ.

Lâm Tứ gật đầu:

- Chưa phải là hảo cung thủ nhưng tại hạ phải bội phục huynh đài đó.

Thiên Tuế nói:

- Bái phục là một lễ, nhưng Lâm công tử có chịu uống hoàn dược kia không là lễ khác nữa.

Liếc mắt nhìn qua bọn cung thủ, Lâm Tứ nói:

- Tất nhiên Lâm Tứ phải uống rồi. Nhưng sau khi dùng xong hoàn dược này, Lâm Tứ muốn Thiên Tuế gia ban thưởng trước à.

Thiên Tuế gật đầu:

- Được.

Lão vỗ tay một cái. Lập tức một gã nha sai bưng ra một mâm vàng quỳ ngay trước mũi giày Thiên Tuế.

Chỉ mâm vàng, Thiên Tuế nói:

- Lâm công tử không chê bốn Thiên Tuế nhỏ nhen chứ?

Lâm Tứ chớp mắt:

- Uống một hoàn Tam Linh Não mà được cả khối vàng như vậy thì ai mà không uống.

- Bốn Thiên Tuế mời công tử.

Lâm Tứ há miệng thật to rồi thả hoàn dược Tam Linh Não cứ như muốn Thiên Tuế thấy y uống mà chẳng một chút gì ngần ngại cả. Lâm Tứ trợn mắt như phải mắc nghẹn bởi hoàn thuốc quá to đó.

Thiên Tuế gia vỗ tay cười khanh khách:

- Hay lắm... Vậy cứ mỗi ba con trắng, Lâm công tử phải đến châu bốn Thiên Tuế để nhận giải dược.

Lâm Tứ cười khẩy:

- Chỉ cần vàng của Thiên Tuế gia luôn chảy vào hầu bao của Lâm Tứ thì bao nhiêu hoàn được Tam Linh Nảo Lâm Tứ cũng uống tất.

Thiên Tuế khế gật đầu:

- Lâm Tứ... Bây giờ bốn Thiên Tuế mới nói thật cho người biết. Nếu như người bất tuân lệnh của bốn Thiên Tuế thì người sẽ bị hành hạ khốn khổ vô cùng đó.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Vãn bối biết ăn cơm chúa thì phải múa tối ngày. Kéo lại chẳng được ăn mà còn bị trừng phạt nữa.

Thiên Tuế vỗ tay hai tiếng.

Tiếng vỗ tay của Thiên Tuế chẳng khác nào một mệnh lệnh. Đại yến nhanh chóng được bày ra. Thiên Tuế chỉ đại yến:

- Bốn Thiên Tuế mời công tử.

Lâm Tứ thân nhiên bước đến ngồi vào bàn đại yến. Thiên Tuế tự tay chuốc rượu vào hai chiếc chén ngọc. Trong khi Thiên Tuế chuốc rượu mời Lâm Tứ thì Giã Hớn Khôi lại tỏ sự tức giận, y nhìn Lâm Tứ bằng ánh mắt hằn học.

Thiên Tuế bưng chén rượu:

- Bốn Thiên Tuế tặng người chén rượu giao hảo này.

- Đa tạ Thiên Tuế gia.

Lâm Tứ bưng chén của mình đưa đến trước mặt Thiên Tuế. Y vừa đưa chén rượu đến vừa hỏi:

- Tam Linh Nảo Thần Đơn của Thiên Tuế gia không có thuốc giải ư?

Thiên Tuế nói:

- Không có... Giải được Tam Linh Nảo Thần Đơn chỉ có công năng trong ba con trăng mà thôi.

- Nếu không có giải được thì sao?

- Đầu sẽ nhức nhối như thể búa bổ... đau đớn vô cùng.

- Vậy ư... Nếu bây giờ Lâm Tứ dùng nội lực gom Tam Linh Nảo Thần Đơn trực ra ngoài thì sao?

- Bốn tọa sẽ biết.

- Thế khi nào Tam Linh Nã Thần Đơn mới phát huy công dụng?
- Sau hai canh giờ.
- Vậy Lâm Tứ phải ngồi đối ẩm với Thiên Tuế gia qua hai canh giờ mới được ly khai?

Thiên Tuế gật đầu:

- Bốn Thiên Tuế đã chuẩn bị đại yến để khoản đãi Lâm công tử, đâu cần công tử phải đi gấp. Với lại sau hai canh giờ bốn Thiên Tuế mới phán lệnh cho công tử phải làm gì.

Lâm Tứ gật đầu:

- Giờ văn bối mới biết sự lợi hại của Thiên Tuế gia.
- Bốn Thiên Tuế còn lợi hại hơn những gì người nghĩ nữa.

Lâm Tứ quệt mũi, mỉm cười nói:

- Được đầu phục dưới trướng Thiên Tuế gia thì ai mà chẳng muốn. Vinh hoa phú quý thì bất cứ người nào cũng cầu mà.

Lâm Tứ nghiêm giọng:

- Chén rượu này văn bối xin được kính Thiên Tuế.
- Bốn Thiên Tuế mời người.

Hai người cùng nâng chén rượu đến trước mặt. Lâm Tứ đặt chén rượu vào hai cánh môi. Thiên Tuế nhìn y rồi từ từ dốc chổng chén rượu lên.

Lâm Tứ quệt mũi đổ rượu vào miệng mình, đặt chén rượu xuống bàn, Lâm Tứ hỏi:

- Thiên Tuế gia... Văn bối mạo phạm hỏi một chuyện bí mật nhé?

Lâm Tứ liếc mép hỏi:

- Văn bối chắc chắn biết Thiên Tuế gia rất rành mọi chuyện trong nội cung.
- Người tò mò rồi đó.

Mặt Lâm Tứ nhăn lại trong thật nực cười. Y ngập ngừng nói:

- Phàm thảo dân thì ai cũng tò mò những chuyện kín trong nội cung cả... Lâm Tứ lại là kẻ tò mò nhất trong bọn du thủ du thực đấy.

Thiên Tuế mỉm cười hỏi Lâm Tứ:

- Thế người muốn hỏi bốn Thiên Tuế chuyện gì nào?

Lại quệt mũi, Lâm Tứ hỏi:

- Đương kim Hoàng thượng vị có bao nhiêu thê thiếp. Văn bối nghe nói đương kim Hoàng thượng có tam cung lục viện. Vậy mỗi cung có bao nhiêu mỹ nữ, còn viện thì có bao nhiêu...? Tổng hợp lại đương kim Hoàng thượng có bao nhiêu thê thiếp? Phàm người xưa nói, nương tử là người nâng khăn sửa túi, hễ ngự bảo của Hoàng thượng chắc phải nhiều túi và có nhiều khăn lắm phải không?

Câu hỏi này của Lâm Tứ thốt ra khiến Thiên Tuế chẳng thể nào nhịn được. Lão ngửa mặt há miệng cười khanh khách. Tiếng cười của lão rung động cả không gian Mạn Đàn Trang. Khi Thiên Tuế vừa cất tràng tiếu ngạo để nuốt nước bọt do tràng tiếu ngạo kia tạo ra trong miệng mình thì cũng là lúc có vật gì bay thỏm vào miệng lão. Lão không thể nào kịp phản ứng mà nuốt luôn vật gì đó vào bụng mình.

Thiên Tuế chồm tới:

- Lâm Tứ...

Lâm Tứ cười khẩy nói:

- Thiên Tuế gia định chỉ giáo gì à?

- Vừa rồi người...

- Tại hạ trả lại Tam Linh Nảo Thần Đơn cho Thiên Tuế gia đó... Bởi tại hạ không nuốt trôi hoàn được đó được... Với lại cũng không muốn cứ mỗi ba con trăng lại phải tốn công đi tìm Thiên Tuế gia.

Lâm Tứ vừa nói vừa nhón tay lấy một quả chanh to trên bàn. Y lắc quả chanh trên bàn tay. Quả chanh lúc ẩn lúc hiện mà Thiên Tuế không thể nào nhận biết được thủ thuật của Lâm Tứ.

Thiên Tuế gằn giọng:

- Người đã gạt bốn Thiên Tuế.

- Đó là nghề kiếm cơm của Lâm Tứ từ lúc còn để chỏm đấy. Nếu không gặp Giang Thiếu Hải huynh cấm thì giờ đây Lâm Tứ đã là đại phú không thua gì Thiên Tuế gia đâu.

Lâm Tứ đứng lên:

- Thiên Tuế gia phải vận công trong hai giờ để không cho Tam Linh Nảo Thần Đơn lan tỏa... Nói vậy Thiên Tuế gia hiểu rồi chứ?

Mặt Thiên Tuế biến sắc xám ngoét vì sự phẫn uất mà Lâm Tứ đã trút lên đầu lão. Lão rít giọng nói:

- Người cũng không thoát khỏi bọn cung thủ của bốn Thiên Tuế đâu.
- Chính vì bọn cung thủ mà tại hạ mới trao Tam Linh Nảo Thần Đơn lại cho Thiên Tuế đó.

Lâm Tứ quay sang, thản nhiên gom vàng cho vào hầu bao rồi nhìn Thiên Tuế nói:

- Chắc chắn Thiên Tuế gia phải tiễn Lâm Tứ rồi.
- Người có biết người đã làm gì không?
- Lâm Tứ chỉ thích vàng thôi... Chẳng có gì phải ngần ngại khi hành sự cả.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Mời Thiên Tuế gia.

Thiên Tuế miễn cưỡng đứng lên khi thấy thần nhãn uy quang của Lâm Tứ chiếu vào yết hầu mình. Lão thở hắt ra một tiếng, trán xuất mồ hôi miễn cưỡng đứng lên. Hai người sóng bước trong khi bọn cung thủ và Giãn Hồn Khôi chẳng biết phải làm gì.

Lâm Tứ vừa đi vừa hỏi Thiên Tuế.

- Thiên Tuế gia nghĩ xem, Lâm Tứ là người như thế nào?
- Tại sao người lại không đầu phục dưới trướng của bốn Thiên Tuế, còn chống đối bốn Thiên Tuế?
- Tại hạ đã ngồi chung một thuyền với Giang đại ca rồi.
- Giang Thiếu Hải đã chết bởi Giáo chủ Tiên Thiên... Người về với bốn tọa có cơ may trả thù cho Giang Thiếu Hải đó.
- Vậy ư... Nếu muốn trả thù cho Giang đại ca, thì vẫn bối phải lấy mạng Thiên Tuế gia đó.
- Người...
- Bốn Thiên Tuế tự hiểu lấy ý nghĩ và cá tính của Lâm Tứ.
- Người khiến cho bốn Thiên Tuế phải bối rồi, chẳng biết người thuộc hạng người nào?

- Thiên Tuế gia muốn hiểu Lâm Tứ hạng người nào cũng được. Bởi Lâm Tứ thường nghĩ mình thuộc bất cứ hạng người nào trong cõi nhân sinh này đấy.

Hai người bước đến cổng Mạn Đàn Trang. Thiên Tuế dừng bước. Lão nhìn thẳng vào mắt Lâm Tứ:

- Lâm Tứ... Người đồng ý làm nghĩa tử của ta không?

Lâm Tứ nhún vai:

- Không... Lâm Tứ rất sợ Tam Linh Nãi Thần Đơn của Thiên Tuế gia.

Y nói dứt câu liền lắc vai thi triển khinh thuật siêu phàm thoát đi chẳng mấy chốc đã mất dạng ngay trong tầm mắt của Thiên Tuế.

Nhìn theo Lâm Tứ, chờ đến khi y mất dạng rồi, Thiên Tuế mới buông một tiếng thở dài nói:

- Bỏn Thiên Tuế tiếc rẻ cho người đó Lâm Tứ... Đúng ra người đáng được hưởng tất cả những vinh hoa phú quý của bỏn Thiên Tuế, nhưng bây giờ thì người đã tự chuốc họa vào người rồi đó.

- o o o -